

СВОГУВАНЕ С МОРЕТО

Боже мой, Боже мой! Свогом, мое море!
Дни, години - какво ни остава?
Както твоята пяна във шепата мре,
чезнат зависти, страсти и слава.

*Валери
Петров*

И защо са ни те? Своя земен живот
ний тъй бързо хавим в суетене.
Дъх на сол, водорасли, черупки и йод,
влей от своето спокойствие в мене!
Стига този ламтеж! Не съм вече момче
и в часовника вечен на Хронос
твоят пясък, море, все по-бързо тече

от добрия към лошия конус...
Ти, което си люлка на всеки живот,
на сновенето наше нестройно,
дай ми - вечно подвижно -
нелюшкащ се под, върху който
да стъпя спокойно!

